

Arrest

nr. 248 338 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 17 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 17 maart 2017 en 8 januari 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en door zijn advocaat.

1.3. Op 18 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en op 1 september 1970 te zijn geboren in Syrië, meer bepaald in het vluchtelingenkamp van Yarmouk ten zuiden van Damascus. Uw vader was lid van de PLO en vertrok in de jaren '70 in het kielzog van diezelfde PLO naar Libanon samen met zijn gezin. In 1982 keerde uw familie terug naar Syrië omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in Libanon. Twee jaar later vestigden uw vader en uw familie zich weer in Libanon. Uw moeder was inmiddels gestorven en uw vader hertrouwde met een Libanese staatsburger. Hij streek met zijn nieuwe echtgenote en gezin neer in Bourgh al Bourjan. De moeilijke situatie in Libanon maakte dat uw vader u in 1987 naar Libië stuurde om er te gaan inwonen bij een oom langs moederskant. In 1990 trouwde u in Libië met een Palestijnse, afkomstig uit de Gazastrook. Kort na de geboorte van jullie dochter S. scheidde u van uw eerst echtgenote. Zij hertrouwde kort nadien met een Libiër en verhuisde naar Jordanië. Uw dochter S. werd toegewezen aan de familie van uw ex-vrouw in Al Azziya, Libië. U hertrouwde in 2000 met S. A. M. b. S., een Algerijnse die op dat moment in Tripoli woonachtig was en er werkt als kapster. In 2002 werd jullie zoon W. geboren. In Libië was u werkzaam in de autohandel en in de horeca. U woonde en werkte er. Zo had u er ondermeer uw eigen restaurant. Omstreeks 2011, na het uitbreken van de revolutie en dood van Kolonel Khaddafi, verslechterde de veiligheidssituatie in Libië snel. Op 1 juli 2011 verliet u Libië, via Tunesië en vestigde u zich met uw gezin in Algerije, in Wad Souf. In Algerije probeerde u uw verblijf te legaliseren op basis van uw huwelijk met een Algerijnse onderdaan. Wachtende op een beslissing van de Algerijnse autoriteiten, diende u omstreeks 2013 een verzoek om internationale bescherming in bij UNHCR in Algerije.

In diezelfde periode reisde u nog een keer terug naar Libië om te trachten uw dochter in veiligheid te brengen, doch u slaagde daar niet in. Vanuit Libië probeerde u vervolgens om per boot naar Italië te reizen. U slaagde er immers niet in om in Algerije een verblijfsvergunning te bekomen en uw verblijf er te bestendigen. Het lukte u niet om vanuit Libië te vertrekken en keerde vervolgens terug naar Algerije van waaruit u begin 2015 met uw zoon W. K. (CG X - OV X) via Marokko naar Europa reisde. U kwam op 17 september 2015 samen met uw destijds minderjarige zoon W. aan in België. Op 17 september 2015 diende u samen met uw zoon W. K. bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer:

Een kopie van uw Palestijns paspoort met n°2751854, uw originele Palestijnse paspoort met n° 4319087, een kopie van het Palestijnse paspoort van uw dochter, een kopie van de Libische geboorteakte van uw zoon W. K., een kopie van uw huwelijksakte dd. 2000 met S. A. M. b. S., kopieën van een attest van regio Nazareth West-Bank ivm herkomst van uw grootvader, dd. 1994 en 2016, een kopie van uw werkgever in Libanon dd. 2011, een kopie van een attest van UNHCR Algerije en tenslotte een kopie van de Algerijnse identiteitskaart van uw Algerijnse echtgenote.

Op 3 augustus 2017 werd u opgepakt en in hechtenis geplaatst in de gevangenis van Dendermonde op verdenking van handel in verdovende middelen met de verzwarende omstandigheid van de betrokkenheid van minderjarigen.

Op 12 januari 2018 werd u veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde - Strafzaken, voor handel in verdovende middelen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van verscheidene minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar, tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van 10 maanden.

Op 22 februari 2018 werd u voorwaardelijk in vrijheid gesteld.

Op 4 februari 2019 ontving het CGVS een geschreven verklaring en documenten van uw Algerijnse echtgenote S. A. M. b. S. in verband met uw zoon W. K.. Uit deze documenten blijkt dat zij u ervan beschuldigt in 2015 zonder haar toestemming jullie zoon te hebben meegenomen naar België. Ze beschuldigt u eveneens van bigamie. Verder voegt ze documenten toe waaruit blijkt dat W. over de Algerijnse nationaliteit beschikt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u beroep kon doen op de bijstand van UNRWA. Zo verklaarde u in Libanon onderwijs te hebben gevolgd in UNRWA scholen (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 08/01/2019 = CGVS II, p. 5).

Overeenkomstig de UNHCR “Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die “Palestina Vluchtelingen” zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliisch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die “ontheemde personen” zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliisch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) de nakomelingen van voornoemde personen die bij UNRWA geregistreerd zijn als Palestina vluchteling, MNR Family Member (non-refugee child) of ontheemde Palestijn van 1967.

U stelt in dit verband niet te weten of uw vader al dan niet geregistreerd was bij UNRWA. Navraag bij UNRWA toont evenwel dat u niet geregistreerd bent bij UNRWA (zie antwoord UNRWA administratief dossier COI Caise, PLE 2019-002, 28 januari 2019).

Daar u niet bij de UNRWA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en noch als non-refugee child, of (nakomeling van een) ontheemde Palestijn van 1967 beroep kan doen op de bijstand van de UNRWA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 1.A van het Verdrag van Genève moet uw nood aan internationale bescherming worden beoordeeld ten aanzien van uw landen van gewoonlijk verblijf. Uit uw verklaringen blijkt dat u doorheen uw leven in verschillende landen heeft gewoond. U verklaarde voorafgaand aan uw verzoek om internationale bescherming in Syrië, Libanon, Libië en Algerije woonachtig te zijn geweest.

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor vervolging ten aanzien van Libanon en Algerije, stelt u voorop niet naar deze landen te kunnen terugkeren omdat u er niet over een verblijfsrecht beschikt. U haalt ten aanzien van deze landen geen andere motieven aan behalve deze die gerelateerd zijn aan uw positie in deze landen gerelateerd aan een illegaal verblijf (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij de DVZ, p. 14-15, CGVS dd. 08/01/2019 = CGVS II, p. 7,8).

Voor wat betreft uw situatie in Libanon waar u woonachtig was in de jaren ‘70 en in de periode 1984-1987 na het overlijden van uw moeder, verklaarde u nooit te zijn geregistreerd bij de Libanese autoriteiten noch bij UNRWA (CGVS 17/03/2017 =CGVS I, p. 8). Ofschoon u tijdens een tweede onderhoud deze verklaringen aanpast en vooropstelt niet te weten of u al dan niet geregistreerd zou zijn bij UNRWA (CGVS II, p. 5), blijkt zoals reeds werd betoogd uit navraag bij UNRWA dat u er niet geregistreerd staat als vluchteling. Evenmin legt u documenten neer waaruit blijkt dat u geregistreerd bent bij de Libanese autoriteiten. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Palestijnen die niet zijn geregistreerd bij de Libanese autoriteiten en/of UNRWA, thans geen toegang meer krijgen tot Libanees grondgebied. U verklaarde niet naar Libanon terug te willen keren omdat Palestijnen er geen rechten zouden hebben. Zo zouden zij er niet mogen werken (CGVS II, p. 8).

U verklaart tevens in Algerije waar u woonachtig was in de periode 2011 tot en met 2015, nooit over een geldige verblijfstitel te hebben beschikt. U startte er een procedure op om uw verblijf te regulariseren op basis van uw huwelijk met een Algerijnse staatsburger. U stelt in dit verband nooit uitsluitel te hebben gekregen van de Algerijnse autoriteiten. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat een verblijfsvergunning vervalt, indien de houder langer dan een halfjaar achtereenvolgens in het buitenland verblijft. U geeft voorts aan in Algerije geen problemen te hebben gekend. Wel ondervond u zakelijke problemen omdat u er niet over een verblijfsvergunning beschikte (CGVS II, p. 7).

Het Commissariaat-generaal stelt voorop dat elke soevereine staat op basis van deze soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent, het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels met name de voorwaarden in verband met de bestaansmiddelen of het bestaan van een arbeidsovereenkomst, ook van toepassing zijn op talrijke vreemdelingen die in België willen verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw landen van gewoonlijk verblijf, zijnde Libanon en Algerije, nooit over een verblijfsvergunning heeft beschikt en dat u er daarom niet gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf. Het specifieke beleid mbt. de afgifte van verblijfsvergunningen valt onder regels die deze staten mogen toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. Aangezien u de nationaliteit van bovengenoemde landen van gewoonlijk verblijf niet bezit, kan er niet worden verwacht van deze autoriteiten dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als één van hun onderdanen ook al zou u heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

Vervolgens merkt het Commissariaat-generaal op dat het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut veronderstelt dat de asielinstanties de vrees onderzoeken, wat een beoordeling van de situatie van de verzoeker, mocht hij daadwerkelijk terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf, inhoudt. Zowel artikel 48/3 (door zijn verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève) als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstellen namelijk het onderzoek van vrees "in geval van terugkeer". Artikel 1.A van het Verdrag van Genève bepaalt: Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon [...] die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Ook artikel 48/4, §1 van de wet bepaalt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling [...] ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 [...]".

Het CGVS meent dat de toepassing van voornoemde wetsbepalingen veronderstelt dat een terugkeer van een verzoeker naar het referentieland daadwerkelijk mogelijk is. Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zich uit te spreken over het bestaan van een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer. Het CGVS dient zich enkel uit te spreken over het bestaan van een dergelijke vrees of reëel risico indien de verzoeker daadwerkelijk zou terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf.

Aangezien het niet legaal kunnen verblijven/terugkeren naar Libanon en Algerije niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld meent het Commissariaat-generaal dat voor wat betreft het onderzoek van uw nood aan bescherming ten aanzien van deze landen, de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Gezien uw verblijf in Libië in de periode 1987 tot 2011, kan ook dit land worden gekwalificeerd als uw land van gewoonlijk verblijf en dient bijgevolg uw nood aan internationale bescherming ook ten aanzien van Libië te worden geëvalueerd. U haalt in dit verband geen elementen aan waaruit blijkt dat u in Libië een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Toen u Libië in juni 2011 verliet was u woonachtig in de stad Tripoli. U geeft aan persoonlijk niets te hebben meegemaakt, maar wel het slachtoffer te zijn geworden van plunderingen (CGVS I, p. 20). Terloops haalt u tijdens het onderhoud aan dat u werd bedreigd en onder druk zou zijn gezet om deel te nemen aan demonstraties tegen het regime van Kolonel Khadaffi (CGVS I, p. 20). Opmerkelijk is dat u dit element niet aanhaalt in de vragenlijst van het CGVS

ingevuld bij de DVZ. De vastgestelde incoherentie doet vragen rijzen bij het waarachtig karakter van deze feiten (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ, p. 15). Hoe het ook zij, u maakt geen melding van repercussies omdat u geen gehoor gaf aan deze dreigementen waardoor deze, indien er al geloof aan zou kunnen worden gehecht, quod non, niet voldoende ernstig zijn om te kunnen besluiten dat er sprake zou zijn van een gegronde en persoonsgerichte vrees (CGVS I, p. 20). Dat u bovendien na uw vertrek uit Libië in juni 2011, vanuit Algerije terugkeerde naar dat land om uw dochter in veiligheid te brengen, ondermijnt verder de door u vooropgestelde vrees voor vervolging (CGVS I, p.21). Uit voorgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn. U verklaart daarenboven ook in Libië nooit over een verblijfsvergunning te hebben beschikt (CGVS I, p. 15; 19-20). Uw verblijf werd er geregistreerd bij de Palestijnse vertegenwoordiging in Libië die u een dienstdoende identiteitskaart afleverden. Op basis van dit document werd u gedoogd op Libisch grondgebied doch u beschikte er niet over een legaal verblijf (CGVS I, p. 15; 19-20). Ongeacht uw verblijfsstatus in Libië in de periode 1987-2011, blijkt uit uw verklaringen alsook uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat u thans als Palestijn geen toegang meer krijgt tot Libisch grondgebied omwille van een algemeen inreisverbod voor Palestijnen dat in 2015 werd afgekondigd. Zoals reeds supra uiteen werd gezet kan het loutere feit dat u in Libië geen legaal verblijf had en u er thans niet meer naar kan terugkeren niet als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet worden gekwalificeerd, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Libië blijkt dat er een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet). Gezien uw verblijf in Tripoli uw positie en situatie in uw land, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in uw regio, de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Ten slotte dient uw nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Syrië gezien u ook in dit land gewoonlijk heeft verbleven. U stelt voorop in het vluchtelingenkamp van Al Yarmouk in Damascus te zijn geboren en er de eerste jaren van uw leven samen met uw familie te hebben doorgebracht. U brengt geen elementen aan die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verwijst louter naar de algemene veiligheidssituatie in Syrië. U hebt geen aanwijzingen dat u persoonlijk wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. U geeft aan niet terug te kunnen keren naar Syrië omwille van de algemene veiligheidssituatie (CGVS II, p. 8). U komt bijgevolg niet in aanmerking voor toekenning van de vluchtelingenstatus.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië blijkt dat er eveneens een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet).

Ofschoon dient te worden geconcludeerd dat u een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omwille van de actuele situatie in Libië en Syrië, komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus en dit om onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat u op 12 januari 2018 werd veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde voor handel in verdovende middelen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van verscheidene minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar, tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van 10 maanden.

Artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald door het in kracht van gewijsde gegane vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde dd. 12 januari 2018.

Voorts wijst het CGVS erop dat het EHRM de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk heeft benadrukt en stelt dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief zijn en/of betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM, Dalia t. Frankrijk, 19 februari 1998; EHRM, Baghli t. Frankrijk, 30 november 1999; EHRM, Amrollahi t.

Denemarken, 11 juli 2002; EHRM, Benhebba t. Frankrijk, 10 juli 2003; EHRM, Arvelo Aponte t. Nederland, 3 november 2011).

In casu dient er op gewezen te worden dat u op 12 januari 2018 door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 10 maanden omdat u cannabis verhandelde in het asielcentrum waar u verbleef, ook aan minderjarigen. De correctionele rechtbank oordeelde hierover: "Dit kan absoluut niet getolereerd worden. gebruik en verkoop van cannabis werd door de wetgever terecht met strenge straffen omkleed. Ook cannabisgebruikers kunnen een verslaving ontwikkelen die hen doet afglijden naar de rand van de maatschappij. De maatschappij ondervindt veel schade door gebruikers, niet enkel door de misdrijven die ze plegen om aan geld te geraken, maar ook doordat verslaafden moeten worden behandeld. De rechtbank tilt er zwaar aan dat er ook verkocht werd aan minderjarigen, wiens ontwikkeling nog niet is voltooid. Zij ondervinden nog meer schadelijke gevolgen van het gebruik, met alle gevolgen van dien."

Het CGVS is van oordeel dat uw handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Gelet op de aard van het misdrijf (uw deelname aan de drugshandel) alsook het gegeven dat u drugs aan minderjarigen verkocht dient het door u gepleegde misdrijf te worden gekwalificeerd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld. U werd verder veroordeeld voor het plegen van een ernstig misdrijf in België waardoor u uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan betreffende appreciatie. In verband met de kopie van uw Palestijnse paspoort met n°2751854 en uw originele Palestijnse paspoort met n° 4319087, afgeleverd door respectievelijk de Palestijnse vertegenwoordiging in Libië en de Palestijnse vertegenwoordiging voor de Benelux en de EU in Brussel dient volgende te worden opgemerkt. Betreffende documenten afgeleverd door de Palestijnse autoriteit zijn geen officieel Palestijns paspoorten. Deze bevatten geen Israëliësch identiteitsnummer doch een zogenaamd nulnummer. Het paspoort geeft dan ook geen toegang tot het grondgebied van de Palestijnse Gebieden (West-Bank/Gazastrook). Betreffend document wordt door de Palestijnse autoriteit afgeleverd aan staatloze Palestijnen om te kunnen reizen of om hun Palestijnse herkomst te kunnen staven. De overige door u neergelegde documenten bevestigen uw Palestijnse herkomst, uw landen van gewoonlijk verblijf, gezinssamenstelling en uw huwelijkse staat.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat een asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar Syrië en Libië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw zoon W. K. (CG 15/24830C - OV 8.125.603) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt u de status van vluchteling geweigerd. Verder meen ik dat u op basis van artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 52/4 en 55/4 van de Vreemdelingenwet; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij brengt in herinnering dat het CGVS Libanon, Algerije, Syrië en Libië als haar landen van gewoonlijke verblijf beschouwt.

Ten aanzien van Libanon stelt verzoeker een reëel risico op ernstige schade te hebben, daar hij een “*non-ID Palestinian refugee*” is aangezien hij niet geregistreerd is bij UNRWA of bij de Libanese autoriteiten. Verzoeker citeert uit landeninformatie van UNRWA, “*Danish Refugee Council en Centre for Global Education*” betreffende de problemen die de Palestijnen met deze status kennen, en die erop neerkomen dat zij hun meest voor de hand liggende mensenrechten niet kunnen laten gelden. Verzoeker voert aan daarom te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3, § 2, tweede lid, b) van de Vreemdelingenwet, aangezien hij tot de sociale groep van “*non-ID Palestinian refugees*” valt, die het slachtoffer zijn van “*wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd*”. Verzoeker stelt dat er minstens moet worden aangenomen dat hij een reëel risico heeft op een onmenselijke of vernederende behandeling in Libanon in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van Algerije stelt verzoeker dat dit niet als een land van gewoonlijk verblijf kan worden gezien, aangezien hij er nooit een wettelijk verblijf had: hij kreeg er noch de nationaliteit, noch een verblijfsstatus.

Ten aanzien van Syrië en Libië stelt verzoeker dat hij niet dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat het misdrijf waarvoor hij werd veroordeeld, met name het verhandelen van cannabis, niet kan worden beschouwd als een “*ernstig misdrijf*” in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 146 650 van 28 mei 2015 van de Raad, dat stelt dat het rapport van het UNHCR, “*Asylum claims and drug offences. The seriousness threshold of article 1F(b) of the 1951 Convention relating to the status of refugees and the UN drug conventions*” van 2005 als richtsnoer dient te worden gebruikt om een “*ernstig misdrijf*” te beschrijven. Verzoeker gaat vervolgens in op de verschillende elementen uit het rapport die tot de kwalificatie van een drugsmisdrijf als “*ernstig misdrijf*” leiden. Hij citeert p. 18-20 en legt uit waarom de in het rapport genoemde kenmerken van een “*ernstig misdrijf*” niet op zijn zaak van toepassing zijn. Verzoeker stelt allesbehalve betrokken te zijn geweest in een internationaal crimineel netwerk, slechts een kleine dealer te zijn geweest die geen belangrijke figuur was in de “*handelsketting*” van de drugs, enkel cannabis te hebben verhandeld, dat door de Verenigde Naties en de Europese Unie wordt gezien als een “*low risk drug*” en zijn opbrengsten niet te hebben gebruikt voor een ander misdrijf, of zich sindsdien schuldig te hebben gemaakt aan nieuwe criminele feiten. Betreffende het feit dat hij cannabis verkocht aan minderjarigen, kan verzoeker dit niet goedpraten maar wijst hij op de concrete situatie. Het betrof met name minderjarigen boven de volle leeftijd van zestien jaar. Verzoeker was bovendien niet op de hoogte van hun minderjarigheid, daar in een opvangcentrum de bewoners niet op de hoogte zijn van elkaars identiteit en leeftijd, en zestienjarigen er ouder kunnen uitzien dan meerderjarigen. Verzoeker stelt niet bewust minderjarigen te hebben opgezocht en heeft ook nooit klanten gezocht buiten het asielcentrum. Hij stelt dat de feiten bovendien dateren van meer dan drie jaar geleden en dat hij sindsdien niet meer in aanraking is geweest met justitie.

Verzoekende partij concludeert dat hij geen (bijzonder) ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet en geen gevaar voor de samenleving conform artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet vormt, en dat hij hierdoor vervroegd is vrijgekomen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de hervorming van de beslissing en de erkenning van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijsstuk aanstelling juridische tweedelijsbijstand.

2.2.2. Verwerende partij legt op 19 oktober 2020 een nota neer waarin ze de in het verzoekschrift aangehaalde middelen poogt te weerleggen. Verweerder betwist niet dat verzoeker geen geldig verblijf heeft in Algerije maar volhardt dat dit niet kan leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, daar louter administratiefrechtelijke problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Vervolgens gaat verwerende partij in op de kwalificatie van het door verzoeker gepleegde drugsmisdrijf als een “*ernstig misdrijf*”. Verwerende partij verwijst naar het rapport van EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*” van januari 2016, waarin verschillende criteria worden aangehaald voor de beoordeling van de ernst van een misdrijf,

waaronder: de aard van de daad, de straf, de werkelijke schade, en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen, en voegt ze toe dat elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “*ernstig*”. Vervolgens verwijst verweerder naar een arrest van het Hof van Justitie (gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109) om te benadrukken dat rekening moet worden gehouden met de omstandigheden die de daden en situatie van de persoon kenmerken, zodat de commissaris-generaal geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet maken wanneer hij concludeert dat artikel 55/4, § 1, c) van toepassing is. Vervolgens verwijst verwerende partij naar het arrest nummer 234.824 van de Raad van State om aan te voeren dat de individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en dat deze in het algemeen voortvloeit uit het feit dat hij het bewust pleegde of er op substantiële wijze aan bijdroeg. Vervolgens citeert verweerder uit het vonnis van de correctionele rechtbank dat stelt dat verzoeker cannabis verhandelde aan minderjarigen, en dat hier om verschillende redenen zwaar aan wordt getild. Verweerder concludeert dat de aard van het door verzoeker gepleegde misdrijf, deelname aan drugshandel, en het feit dat verzoeker drugs verkocht aan minderjarigen, ertoe leidt dat het misdrijf dient te worden gekwalificeerd als een “*ernstig misdrijf*” in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst er vervolgens op dat het EHRM de maatschappelijke impact van drugsgerelateerde feiten reeds herhaaldelijk heeft benadrukt, en het dealen van drugs beschouwt als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen, en haalt in verband hiermee de volgende arresten aan: EHRM, *Dalia t. Frankrijk*, 19 februari 1998; EHRM, *Baghli t. Frankrijk*, 30 november 1999; EHRM, *Amrollahi t. Denemarken*, 11 juli 2002; EHRM, *Benhebba t. Frankrijk*, 10 juli 2003; EHRM, *Arvelo Aponte t. Nederland*, 3 november 2011. Verweerder voegt toe dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde in kracht van gewijsde is gegaan. Verwerende partij stelt bijgevolg, net als de Raad in het kader van onderhavige beroepsprocedure, gebonden te zijn door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat die blijkt uit het vonnis. Verweerder voegt toe dat het betoog dat verzoekende partij niet op de hoogte was van de minderjarigheid en dat de feiten zich afspeelden op één plaats, namelijk het asielcentrum waar zij verbleef, derhalve niet dienstig is en dat het feit dat de feiten dateren van meer dan drie jaar geleden en verzoekende partij sindsdien niet meer in aanraking is geweest met justitie, op generlei wijze afbreuk doet aan de vaststelling dat zij zich middels het plegen van voormelde feiten heeft bezondigd aan het plegen voorgaande vaststellingen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan het plegen van een “*ernstig misdrijf*” in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland*, Attorney General heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende

samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer een kopie van een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse vertegenwoordiging in Libië (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2) en een origineel Palestijns paspoort voorlegt afgeleverd door de Palestijnse vertegenwoordiging voor de Benelux en de EU (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1) alsook verschillende documenten voorlegt, waaronder een kopie van een attest van de regio Nazareth West-Bank met betrekking tot de herkomst van verzoekers grootvader dd. 1994 en 2016 waaruit zijn Palestijnse origine blijkt, dewelke niet wordt betwist door de verwerende partij.

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de*

algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Uit het administratief dossier blijkt dat navraag werd gedaan door verwerende partij bij UNRWA en dat daaruit blijkt dat verzoeker er niet geregistreerd is en dat hij geen nakomeling is van Palestijnse Vluchtelingen of Palestijnen die ontheemde personen zijn zoals gedefinieerd in de UNHCR “Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, arrest van 17 juni 2010). De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift het onderzoek op grond van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag niet betwist.

5. Beoordeling

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.3. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

Uit de verklaringen van verzoeker tijdens de persoonlijke gehoren en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat verzoeker geboren is in Syrië in het vluchtelingenkamp Al Yarmouk in Damascus,

met zijn familie naar Libanon verhuisde in de jaren '70, naar Syrië terugkeerde in 1982 en in 1987 door zijn vader naar Libië werd gestuurd om er te verblijven bij zijn oom langs vaderskant. Na een kortstondig huwelijk met een Palestijnse vrouw in 1990 hertrouwde verzoeker met een Algerijnse die als kapster werkte in Tripoli in 2000. Na het uitbreken van de revolutie in Libië in 2011 verliet verzoeker Libië en vestigde zich met zijn echtgenote en zijn zoon W. in Algerije in Wad Souf. Na een mislukte poging om Italië te bereiken vanuit Libië reisde verzoeker begin 2015 met zijn zoon W. via Marokko naar Europa en diende op 17 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Uit de vluchtelingendefinitie volgt dat de gegronde vrees voor vervolging van een staatloze verzoeker om internationale bescherming moet onderzocht worden met betrekking tot het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had. *In casu* blijkt verzoeker voor zijn komst naar België in Syrië te hebben verbleven in de jaren 70 en in de periode 1982-1987; in Libanon van 1984 tot 1987; in Libië van 1987 tot 2011 en in Algerije van 2011 tot 2015. Volgens het UNHCR Handboek is niet elke Staatloze die zich buiten zijn land van gewoonlijk verblijf bevindt een vluchteling maar moet hij dit land verlaten hebben omwille van één van de redenen opgesomd in de vluchtelingendefinitie (UNHCR *Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* Reissued Geneva, December 2011, par. 101-105).

Waar verzoeker stelt dat Algerije niet als zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden beschouwd, aangezien er helemaal geen wettelijk verblijf is geweest, wijst de Raad er op dat noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Vreemdelingenwet vereisen dat een verzoeker wettig in een land moet verbleven hebben om dat land als land van gewoonlijk verblijf te beschouwen. Uit de voorbereidende werken van het Vluchtelingenverdrag blijkt dat de opstellers van het Verdrag het land van gewoonlijk verblijf omschreven hebben als *“the country in which he had resided and where he had suffered or fears he would suffer persecution if he returned”* (vrije vertaling: *“het land waar hij verbleven heeft en waar hij vervolging heeft ondergaan of vreest te zullen ondergaan indien hij er terugkeerde”*)(zie UNHCR Handbook, par. 103). Wel is vereist dat het verblijf een zekere duur en stabiliteit heeft gehad. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker quasi ononderbroken, met uitzondering van een korte periode waarin hij zijn dochter die nog in Libië verbleef trachtte in veiligheid te brengen in Algerije heeft verbleven van 2011 tot 2015 samen met zijn echtgenote en zijn toen nog minderjarige zoon. Gelet op de duur en stabiliteit van het verblijf van verzoeker in Algerije, moet dit land worden beschouwd als het land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en moet diens nood aan internationale bescherming worden onderzocht ten aanzien van Algerije.

5.3.1. Verzoeker verklaart dat hij in Algerije verbleef met zijn echtgenote en zoon tussen 2011 en 2015 en dat hij pogingen heeft ondernomen om een legaal verblijf te krijgen in Algerije op basis van zijn huwelijk met zijn Algerijnse echtgenote (notities II, p. 5) en dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Algerije. Verzoeker verklaart nooit een beslissing te hebben ontvangen met betrekking tot beide procedures (notities I, p. 21; notities II, p. 5) en er dus nooit legaal verbleef. Voorts stelt de Raad vast dat gevraagd naar de reden waarom hij Algerije heeft verlaten, verzoeker verklaart *“het leven was moeilijk. Het probleem van papieren en zo. De Palestijnen werden overal onderdrukt”* (notities II, p. 7). Verder maakt verzoeker enkel gewag van het feit dat hij problemen had met zijn zakenpartner die hem oplichtte en dat hij er niets kon tegen ondernemen omdat hij geen legaal verblijf in Algerije had (notities II, p. 7) en dat hij met zijn zoon is vertrokken *“omwille van zijn toekomst”* (*idem*).

In de bestreden beslissing wordt enerzijds gesteld dat het niet de taak is van het CGVS om zich uit te spreken over het bestaan van een vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer, maar anderzijds dat het niet legaal kunnen verblijven/terugkeren naar Libanon en Algerije niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld en dat dus de voorwaarden voor toepassing van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn. Dit lijkt te impliceren dat verwerende partij ervan uitgaat dat verzoeker niet naar Algerije zou kunnen terugkeren. Evenwel stelt de Raad vast dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt waarop dit gebaseerd is.

In dit verband wijst de Raad er op dat verzoeker ruim vier jaar in Algerije verbleef met zijn echtgenote en zijn zoon en er gewerkt heeft, zodat verzoeker in elk geval een band heeft met Algerije. Waar de bestreden beslissing er op wijst dat een verblijfsvergunning vervalt indien de houder langer dan anderhalf jaar in het buitenland verblijft, kan niet worden ingezien hoe dit relevant kan zijn in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoeker aangezien verwerende partij lijkt aan te nemen dat verzoeker nooit een verblijfsvergunning heeft bekomen in Algerije.

Verder stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot Libanon en Libië, er geen informatie is opgenomen in het administratief dossier waaruit kan blijken dat het onmogelijk zou zijn voor Palestijnen om terug te keren naar Algerije of om er een verblijfsvergunning te verkrijgen. Uit de landeninformatie bijgebracht door verwerende partij en opgenomen in het administratief dossier blijkt dat het bekomen van een visum voor Algerije door personen van Palestijnse origine volgens de voorzitter van de Ligue de la communauté palestinienne zeer moeilijk is geworden na 2014. Volgens een kaderlid van het Front populaire de libération de la Palestine (FPLP) bevestigd in februari 2018 is evenwel enkel het mechanisme voor het afleveren van een visum gewijzigd, waardoor het afleveren van een visum nu tot twee maanden in beslag kan nemen, daar waar de procedure voorheen een week duurde (Zie Algérie. “*Situation des Palestiniens*”, 26 maart 2018, p. 6-7). Hieruit blijkt minstens dat de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier op dit punt niet eenduidig is.

Wat het illegaal verblijf van verzoeker in Algerije betreft, stelt de Raad vast dat verwerende partij zich baseert op verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarin hij stelt dat hij geen verblijfsstatus heeft verkregen, hoewel hij een procedure daartoe had opgestart (notities PO I, p. 21). Hij verklaart hierover dat hij naar het politiekantoor is geweest, documenten heeft ingediend en dat hij een bewijs van zijn aanvraag heeft gekregen die evenwel in Algerije is gebleven (*idem*). Verzoeker verklaart evenwel uitdrukkelijk dat hij nooit een negatief dan wel positief antwoord heeft gekregen (*idem*).

Uit de “*COI Focus. Algérie. Situation des Palestiniens*” van 26 maart 2018 blijkt evenwel dat de Algerijnse wetgeving voorziet in verblijfsvergunningen voor vreemdelingen met een geldigheidsduur van 2 jaar en 10 jaar. Verblijfsvergunningen geldig voor 10 jaar werden initieel uitgereikt onder meer aan Palestijnen die getrouwd zijn met een Algerijnse onderdaan en diegenen die meer dan 7 jaar op het grondgebied verbleven. Hoewel in de praktijk sinds 2016 deze verblijfsvergunningen niet meer uitgereikt worden aan laatstgenoemde categorie, worden zij evenwel nog steeds uitgereikt aan Palestijnen die getrouwd zijn met een Algerijnse onderdaan (COI Focus, p. 7). Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in 2011 met zijn Algerijnse echtgenote in Algerije is aangekomen en dus kan aangenomen worden dat verzoeker toen reeds aan de voorwaarden voldeed om een verblijfsvergunning te bekomen. Er kan dan ook niet zonder meer, op basis van verzoekers verklaringen, aangenomen worden dat verzoeker nooit een legaal verblijf heeft gehad in Algerije of dat het voor hem onmogelijk zou zijn om een legaal verblijf te bekomen in Algerije. Nader onderzoek van verzoekers verblijfssituatie in Algerije en de (on)mogelijkheid tot terugkeer naar Algerije is bijgevolg noodzakelijk.

Uit het voorgaande blijkt ook dat niet duidelijk is op grond van welke administratieve of wettelijke obstakels verwerende partij van mening is dat verzoeker niet kan terugkeren naar Algerije en er geen wettig verblijf kan bekomen. Bijgevolg is ook niet duidelijk op welke gronden verwerende partij van oordeel is dat terugkeer van verzoeker naar Algerije hypothetisch zou zijn en is het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming van verzoeker ten aanzien van Libië, Syrië en Libanon voorbarig.

Gelet op het feit dat verzoeker niet aanwezig was op de terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 augustus 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET